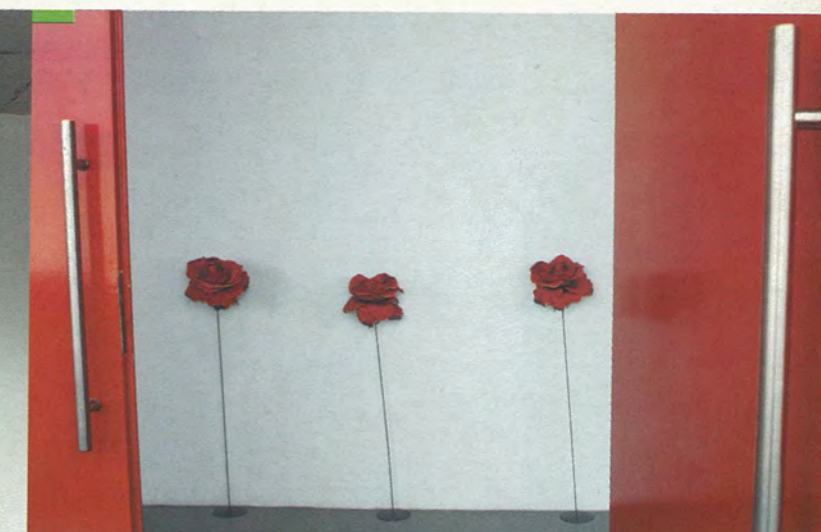

הסטודיו. העיצוב המינימליסטי וההייטקי (אדריכלות: פיצ'ו קדם) שונה באופיו לחלוטין מזה של הדורה, אך גם כאן, כמו בחדר המגורים בדירה של חסין, יש אלמנטים אדומים המחממים, יחד עם הבגדים והבדים, את המגע הצונן של התשתית העיצובית. קיר ענק שכולו חלון משקיף לנוף עוצר נשימה של דרום תל-אביב, קו החוף, וזהים עד לאופק

ממאה שנה. הספה חדשה (מניסו), וגם כורסת העץ האדומה, שנצבעה בצבע המיועד לצביעת מכוניות כדי לקבל גוון אטום, עזו ובוהק מאוד. האדום של הכורסה משתלב עם עבודות האמנות של דוד פרומר (זיקית אדומה) ושל אורלי מייברג (כורסה), ועם מסגרת אדומה על אחד המדפים.

גם בסטודיו (אדריכלות: פיצ'ו קדם), שעיצבו המינימליסטי וההייטקי טקי שונה באופיו לחלוטין מזה של הדירה, יש אלמנטים אדומים (רלת הכניסה, אלמנט דקורטיבי של פרחים, כיסא) המחממים, יחד עם הבגדים והבדים, את המגע הצונן של התשתית העיצובית. כתמים של אדום, אני אומרת לחסין. מעניין שלא שמת לב לזה עד עכשיו, היא משיבה, זה באמת מוטיב חוזר, על אף שלא התכוונתי.

חוזרים לדירה, המשלבת סגנון מודרני עם קלאסי-דומנטי: נברשת מנטיפי וזכוכית דמויי קריסטל, שנורותיה בצורת שלהבת נר, ופסלי-גבס צבועים, המחקים פסלי עץ גותיים, שאמה רכשה פעם בפרוטות מחיסול תכולה בכנסייה בבית-ג'אלה. "גדלתי איתם בבית", מספרת חסין, "ונקשרתי אליהם. אמא החליפה היום טעם וסגנון בעיצוב פנים, ונפרדה מפריטים עתיקים שהיו לה. את הפסלים היא העבירה אלי, ואני חשה שהם כמו חלק בלתי נפרד מהמשפחה שלי. כאילו היו דמויות חיות".

חדר השינה של ההורים אינו גמור. המיטה מן הסתם תוחלף מתישהו, האבזור ישתנה. אבל שני דברים שחסין מאוד אוהבת הם עבודה של ציונה תג'ר (שאותה זיהתה לאחרונה בכירור, לאחר ששמה לב לדמיון בין חתימת האמנית בתערוכה המוקדשת לה בימים אלה במוזיאון תל-אביב, לחתימה המתנוססת על הציור שבביתה), ודיוקן פני אשה של דפנה ערוד.

את שני החרדים הקטנים של הילדים תכנן דירקטור בשטח המטבח הישן. חרדי האמבטיה מחופים באותם חיפויי קיר ורצפה - אריחי פסיפס בגוון ירוק-אפור, ובכניסה להם החליף דירקטור חלק מהקירות בקירות מזכוכית חלבית, ההופכים מוארים בשעות של תאורה מלאכותית, ומוסיפים מרחב ויזווי לאזור.

את הרעש שבחוק מנטרלים חלונות בעלי זיגוג כפול. את הבידוד הוויזואלי הנהוץ, לעתים, בין הבית והשדרה, יוצרים וילונות גלילה שאוטמים, אם כי לא לחלוטין, את הירוק של צמרות העצים ואת שבילי הרכיבה וההליכה, ויוצרים מעין ציורים מדוככים על בד.

הבית, אומרת חסין, צעיר. כיאה לפרפקציוניסטית, היא מודה, רצתה שהכל יהיה יפה ומושלם כבר בהתחלה, מיד. היה לה קשה לקבל שזה פשוט לא אפשרי. שבת לא עושים ביום. היום ברור לה שבת הוא פרויקט חיים. בייחוד כשלא תמיד יש זמן, ולא תמיד התקציב מאפשר. בית הוא לא שמלה, שחייבת להיות מוכנה בזמן לעונה. לכן כל מה שיש, הוא נכון לעכשיו. לא סופי.

